

עפ"ת (חיפה) 61768-02-25 - חאלד שריף נ' מדינת ישראל

עפ"ת (חיפה) 61768-02-25 - חאלד שריף נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"ת (חיפה) 61768-02-25

חאלד שריף

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[03.03.2025]

כבוד השופט זיו אריאלי

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית משפט לתעבורה בעכו מיום 19.2.25 (בפ"ת 13201-01-25), בה הורה בית המשפט קמא על פסילת רישונו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים בעניינו, ולא יותר מ- 6 חודשים מיום ההחלטה.
2. בקצרה - נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה בזמן פסילה. על פי כתב האישום [תתע"א 3525-01-25], ביום 5.1.25 נהג העורר ברכבו על אף שנפסל על ידי בית משפט השלום לתעבורה מלנהוג למשך 5 חודשים, בהחלטה מיום 1.10.24.
3. ביום 28.1.25 הוגשה הבקשה לפסול את המשיב מלנהוג עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בבקשה צוין כי העורר הפקיד את רישונו הנהיגה שלו במזכירות בית המשפט ביום 1.10.24, אך עדיין המשיך לנהוג. נטען כי העורר נוהג משנת 2019 ולחובתו 6 הרשעות. לחובתו מאסר מותנה בן שלושה חודשים וכן פסילה מותנית.
4. ביום 19.2.25 התקיים דיון בבקשה. ב"כ המשיבה טענה כי העבירה בגינה מלכתחילה נפסל העורר מלנהוג - היא נהיגה תחת השפעה. מהעורר נשקפת מסוכנות. ב"כ העורר טען כי ישנה בעייתיות בכך שהגוף החוקר מודיע לנאשם כבר בעת מסירת הדו"ח, כי התובע יגיש בעניינו בקשה לפסילה עד תום ההליכים. יש בכך טעם לפגם.
5. בית המשפט קיבל את הבקשה, קבע לאחר עיון בתיק החקירה כי בידי המשיבה ראיות לכאורה לביסוס אשמתו של העורר, כי המסוכנות העולה ממעשיו - מובהקת וגבוהה ביותר. נקבע כי אין מניעה להגיש בקשה לפסילה עד תום ההליכים במקרים מסוג זה, ומקום בו מוגש כתב אישום בגין עבירה כה חמורה, הרי שכל עוד עומדת הבקשה בקריטריונים הקבועים בחוק - אין פסול בהתנהלות המשיבה. נקבע לפיכך כי העורר פסול מלנהוג את עד תום ההליכים נגדו, ולתקופה שלא תעלה על 6 חודשים מיום מתן ההחלטה. נטען בנוסף כי הפסילה תהיה במצטבר לכל פסילה אחרת. מכאן הערר.

6. לטענת העורר, ספק אם ניתן לפסול את רישיון הנהיגה של העורר כיוון שאינו 'מחזיק' ברישיון נהיגה (מאחר והוא מצוי בפסילה בגין תיק אחר). נטען כי שתי ההוראות שנקבעו בהחלטה (כי הפסילה תימנה מיום מתן ההחלטה, ותצטבר לכל פסילה אחרת) - אינן מתיישבות זו עם זו. נטען בנוסף כי יש טעם לפגם בכך שהעורר זומן לדיון בבקשת פסילה עתידית על ידי חוקר בשטח ולא על ידי תובע. נטען כי הערבוב בין הגוף החוקר לבין הגוף התובע אינו רצוי. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים נחה דעתי כי דין הערר להידחות, רובו ככולו.
7. הטענה כי העורר נמצא בפסילת רישיון ועל כן אינו "מחזיק" ברישיון נהיגה - אינה משכנעת. סעיף 46 לפקודת התעבורה, הרלבנטי לענייננו, מתייחס ל"בעל רישיון נהיגה או בעל רישיון רכב", ואין ספק כי העורר עומד בתנאי זה. ה"החזקה" ברישיון הנהיגה, ופסילת בעל הרישיון מ"להחזיק" ברישיון - אינה מתייחסת רק להחזקה הפיסית, ואיני רואה כל מניעה מלהורות על פסילת בעל רישיון נהיגה מלהחזיק ברישיון עד לגמר בירור דינו, רק בשל העובדה כי הרישיון מופקד במזכירות בית המשפט בגין עונש פסילה מתיק אחר.
9. עם זאת, מקובלת עלי השגת העורר על אופן ניסוח הפסילה. בהחלטתו הורה בית המשפט קמא, מחד גיסא, כי "מועד הפסילה יחל היום"; מאידך גיסא, נקבע כי "הפסילה תהיה במצטבר לכל פסילה אחרת". ככלל, הפסילה עד תום ההליכים, שמטרתה מניעתית, היא פסילה תלוית ההליך בגינו הוא עומד לדיון. מכאן שלא היה מקום להורות בנוסף כי היא "תצטבר לכל פסילה אחרת", משל הייתה בעלת אופי עונשי. אציין בהקשר זה כי במהלך הדיון שהתקיים היום ביקשתי את עמדת המאשימה ליחס בין שתי קביעות אלו של בית המשפט קמא, אך לא קיבלתי כל מענה ברור.
10. אני מקבל לפיכך את הסתייגות הסנגור ומבטל את קביעת בית המשפט קמא לפיה הפסילה תצטבר לכל פסילה אחרת (ע' 3 ש' 4 להחלטת בית המשפט קמא).
11. טענות העורר ביחס ערבוב תחומים בין הגוף החוקר לגוף התובע - מעוררות מחשבה. על פניו, נראה כי אין מדובר במצב רצוי (אם כי תופעה זו מתקיימת גם ביחס להליכים אחריות בעבירות תעבורה, אשר הודעת תשלום הקנס, הנמסרת לא אחת לנאשם במועד ביצוע העבירה - מהווה גם כתב אישום והזמנה למשפט). למען הסר ספק אבהיר - הסמכות להגיש בקשה לפסילת רישיון עד תום הליכים - אינה מסורה לגוף החוקר, אלא לרשויות התביעה. מצופה כמובן, גם במקרים בהם נמסרה על ידי הרשות החוקרת הזמנה לדיון (בבקשה אשר טרם באה לאוויר העולם), כי הרשות המוסמכת תשקול את הצורך בהגשת בקשה לפסילה עד תום הליכים, וזאת ייעשה בהתאם לשיקולים ולהנחיות הנוהגים בעניין זה. וככל שיימצא כי המקרה אינו מצדיק הגשת בקשה לפסילה מלנהוג עד תום ההליכים - תודיע רשות התביעה הרלבנטית לנאשם על חזרתה מהכוונה להגיש בקשה כאמור.
12. מכל מקום, איני רואה מקום להעמיק הדיון בסוגיה זו, שכן בסופו של דבר השאלה העיקרית אינה מה עמד בבסיס שיקול הדעת של רשות התביעה שהגישה את הבקשה, אלא אם החלטת בית המשפט קמא מוצדקת, אם היא נשענת על אדנים איתנים, ואם יש מקום להתערב בהחלטה זו.
13. לטעמי, בית המשפט קמא לא שגה בהחלטה כי קיים מסד ראיתי לכאורי לביסוס אשמתו של העורר (למעשה העורר אף אינו מעלה כל טענה בעניין זה). המסוכנות הנשקפת מהתנהגותו של העורר - ברורה. מדובר בעבירה של נהיגה בזמן פסילה המגלגלת סיכון לפתחם של המשתמשים בדרך. לחובתו של העורר הרשעות קודמות, ובחמש השנים שבהן הוא מחזיק ברישיון נהיגה - הספיק לצבור הרשעות בעבירות חמורות, לרבות נהיגה תחת השפעת סמים/משקאות משכרים. מקובלת עלי לפיכך קביעת בית המשפט קמא בדבר המסוכנות הנשקפת מהעורר, והצורך בפסילת העורר מלנהוג עד תום ההליכים נגדו, כאמצעי מניעתי להגנה על הציבור מפני פגיעתו האפשרית. בדיון הורה לפיכך בית המשפט קמא על פסילת רישיונו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים בעניינו (תוך סיוג הפסילה לתקופה בת 6 חודשים, אף זאת בהתאם להוראות הדין והפסיקה).
14. סוף דבר - לא מצאתי כי נפלה שגגה בהחלטת בית המשפט קמא, ולפיכך הערר נדחה, בכפוף לביטול קביעת בית המשפט קמא כי הפסילה תהיה במצטבר לכל פסילה אחרת [ע' 3 ש' 4 להחלטת בית המשפט קמא]. המזכירות תעביר את העתק ההחלטה לצדדים. ניתנה היום, ג' אדר תשפ"ה, 03 מרץ 2025, בהעדר הצדדים.